

INTERVIU

Marius
STĂNESCU:

„Dacă
eu mă bucur
de ceea ce fac,
ideal ar fi
să se bucure
și alții”

Marius Stănescu s-a născut pe 11 iunie 1966 la Petroșani. A absolvit Academia de Teatru și Film din București, Facultatea de Teatru, secția actorie, clasa prof. univ. Alexandru Repan, în 1993.

Roluri în teatru: **1990** – Nono în *Omul, bestia și virtutea* de L. Pirandello, regia A. Dabija, Teatrul Nostru Galați; **1991** – Amiel în *...au pus cătușe florilor...* de F. Arrabal, regia A. Hausvater, Teatrul Odeon; Abad în *Pe cheiul de vest* de B.M. Koltes, regia F. Alexa, Studioul „Cassandra”; Ralph în *Faust* de C. Marlowe, regia D. Galgoțiu; **1992** – Florindo în *Mincinosul* de C. Goldoni, regia V. Mugar, Teatrul Odeon; Nebunul în *Întâlniri în pădure* de O. Sthral, regia Cătălina Buzoianu, Teatrul Odeon; filosoful în *Teatrul-seminar* de Petre Țuțea, regia D. Galgoțiu, Teatrul Odeon; **1993** – Dublul în *Richard III* de W. Shakespeare, regia M. Măniuțiu, Teatrul Odeon; Baronul în *Azilul de noapte* de M. Gorki, regia Alexandru Repan, Teatrul Nottara; Fortunato în *Gâlcevile din Chioggia*, regia A. Repan, Teatrul Mic; **1994** – Frizerul în *Demonul meschin* de F. Sologub, regia Adrian Giurgea, Teatrul Odeon; **1995** – Alwa în *Lulu* de F. Wedekind, regia D. Galgoțiu, Teatrul Odeon; Ciordel în *Înjunghiata* de A. Onetti, regia J. Dussanssoy, Teatrul Odeon; **1996** – Hentic II în *Thomas Becket* de J. Anouilh, regia A. Repan,

Teatrul Nottara; **1997** – Gower în *Pericle* de W. Shakespeare, regia A. Hausvater, Teatrul Odeon; Saint-Just în *1794* după Camil Petrescu, G. Buchner, P. Weiss, regia A. Darie, Teatrul Bulandra; Niger în *Upercut stânga* de J. Jonneau, regia D. Galgoțiu, Teatrul Odeon; **1998** – Alioșa în *Frații Karamazov* după F.M. Dostoievski, regia A. Vasilache, Teatrul Odeon; **1999** – Spiridon în *O noapte furtunoasă* de I.L. Caragiale, regia M. Măniuțiu; Pacheco în *Saragosa – 66 de zile* după Jan Potocki, regia A. Dabija, Teatrul Odeon; Kirilov în *Variațiuni Dostoievski* după F.M. Dostoievski, regia D. Galgoțiu, Aftfest, Fundația Athon & Backs Stage; **2000** – Song Liling în *M... Butterfly* de D.H. Hwang, regia Ada Lupu, Teatrul Odeon; Eugenio în *Cafeneaua* de C. Goldoni, regia D. Galgoțiu, Teatrul Odeon; **2001** – Pip Thompson în *Cartofi prăjiți cu orice* de A. Wesker, regia Alice Barb, Teatrul Odeon.

Roluri în film și televiziune: **1991** – Carol în *Undeva în est*, regia Nicolae Mărgineanu; **1992** – Laurențiu în *Hotel de lux*, regia Dan Pița; Horațiu în *E pericoloso sporgersi*, regia Nae Caranfil; **1993** – Majordomul în *Trenul din zori nu mai oprește aici*, regia Cătălina Buzoianu; **1994** – Macici în *Cel mai iubit dintre pământeni*, regia Șerban Marinescu; **1995** – Dayan în *Mesagerul*, regia C. Dicu; Fane în *Pepe și Fifi*, regia Dan Pița; **1996** – Don Carlos în *Don Carlos*, regia Eugen Todoran; Matei în *Confesiune*, regia Mircea Șoptoreanu; Alex, ochelariștul în *Eu sunt Adam*, regia D. Pița; **1997** – Ștefan în *Breakout*, regia M. Armstrong, BBC; **1998** – Ribendale în *Hitler al XVII-lea*, regia T. Mărăscu; Al. Albescu în *The Bill*, regia Ch. Lovett, Thames TV; Nelu în *O gaură în gât*, regia Mircea Daneliuc; Alex în *Femeia în roșu*, regia Mircea Veroiu; **2000** – Cristi în *Taxi contra limuzină*, regia Titus Munteanu; Ștefan în *Martorii*, regia D. Pița și Ș. Marinescu; **2001** – Fulea în *Norocel*, regia Radu Gabrea.

Premii: **1991** – **Premiul pentru cea mai bună interpretare într-un rol secundar:** Carol în *Undeva în est*, regia N. Mărgineanu; **1992** – **Premiul UNITER pentru cel mai bun spectacol:** *Mincinosul* de C. Goldoni, regia V. Mugur; **Premiul de excelență pentru întreaga echipă de actori a spectacolului ...au pus cătușe florilor...** de F. Arrabal, regia A. Hausvater; **1993** – **Premiul UNITER pentru cel mai bun spectacol:** *Richard III* de Shakespeare, regia M. Măniuțiu; **1997** – **Premiul Pro Victoria** pentru debut în film; **2001** – **Premiul Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru – Secția română** pentru rolul Song Liling din *M ... Butterfly* de D.H. Hwang, Gala UNITER.

Costin MANOLIU: *Chiar dacă a fi astăzi actor în România înseamnă a nu avea certitudinea unei cariere în domeniul teatrului și filmului, în fiecare an sute, poate mii de tineri dau examen la facultățile de teatru și film. Ce credeți că îi motivează?*

Marius STĂNESCU: În mod normal, ar trebui să vrea să devină actori pentru că nu pot să trăiască fără să facă asta. Altfel, nu știu ce l-ar putea determina să studieze arta actorului, pentru că situația culturii românești, implicit a teatrului, nu e deloc roză. Le va fi foarte greu să intre în trupa unui teatru, să joace într-un film și să profeseze în adevăratul sens al cuvântului.

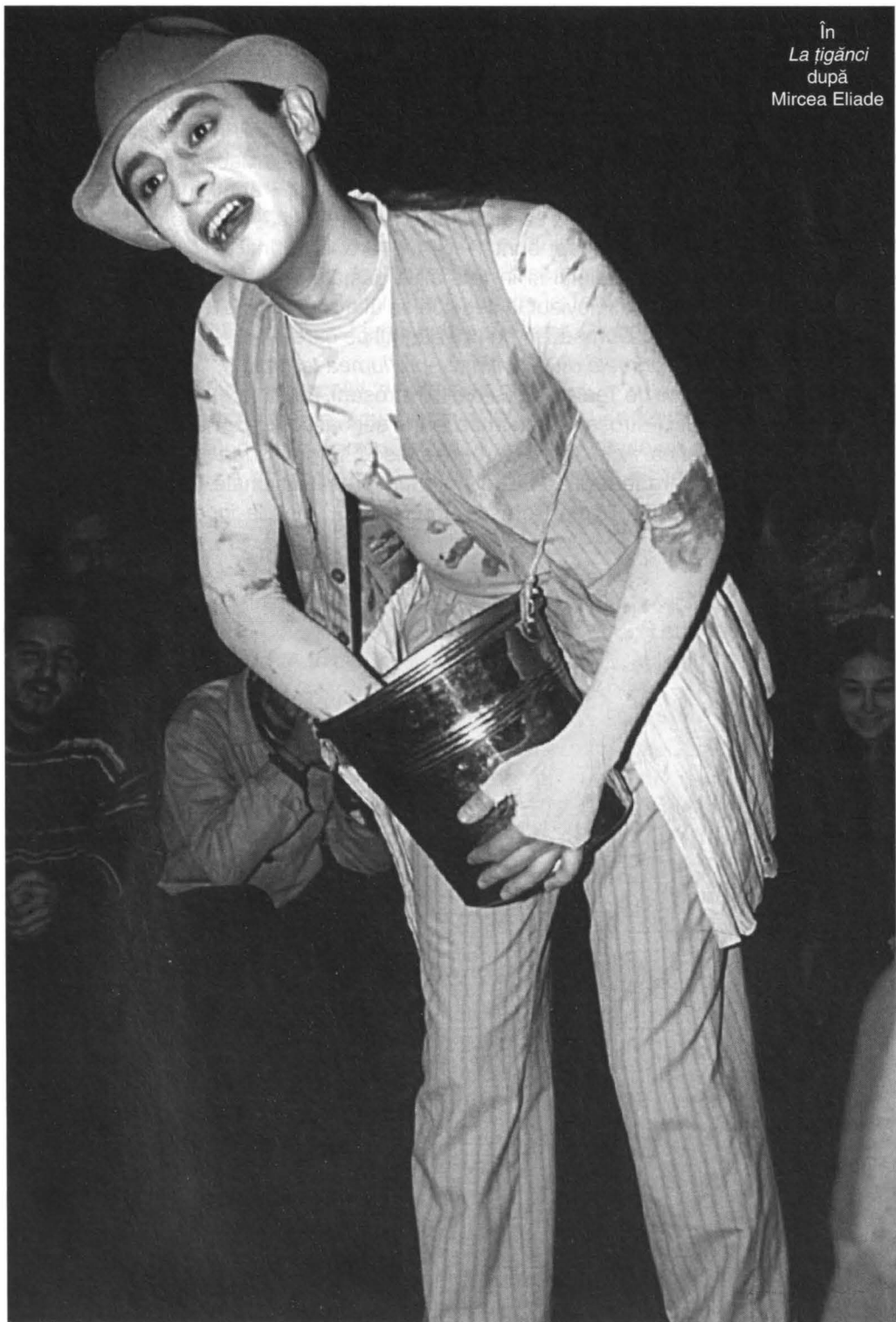
C.M.: *Ce l-a determinat pe Marius Stănescu să dea examen la Facultatea de Teatru?*

M.S.: Am simțit că mi-ar plăcea să joc teatru și am vrut să văd dacă pot. Una e să vrei, alta e să poți. Se pare că pot. Acum mi-ar fi greu să fac altceva, dacă nu chiar imposibil.

C.M.: *În ce măsură familia a influențat această decizie?*

M.S.: Într-o foarte mare măsură. Am crescut normal. Mama mea e profesoară de limba română. A fost profesoara mea la școala generală, la Petroșani. Tatăl meu e inginer miner. În casa noastră a fost o atmosferă propice deschiderii către cultură. Mi-a plăcut să citesc de mic. La un moment dat, eram în clasa a VIII-a sau a IX-a, prin 1980, a apărut *Cel mai iubit dintre pământeni*, romanul lui Marin Preda. Aveam cartea în casă. Auzisem

În
La țigănci
după
Mircea Eliade

eu ceva cu această carte, că e într-un fel interzisă, așa c-am vrut imediat s-o citesc. Mama mi-a zis c-ar fi bine să mai aștept puțin. N-am vrut și atunci m-a rugat să-i promit că voi relua lectura ei peste câțiva ani. Mai târziu, mi-am dat seama că avea dreptate. Citeam cam tot ce găseam prin casă și, slavă Domnului, aveam cărți destule la îndemână. Tata m-a dus de mic la cinema. Era o cinematecă la Petroșani. Îmi plăcea ce vedeam acolo și visam să fac și eu ceea ce vedeam pe ecran. Chiar dacă am făcut Liceul de Informatică, după treapta a II-a m-am hotărât să devin actor. Părinții mei n-au avut nimic împotriva, ci m-au susținut. Cred că acei șapte ani de-acasă, de care se tot vorbește, sunt foarte importanți. Și de fapt sunt vreo 17–18 ani. Părinții au un rol hotărâtor în deschiderea culturală a copilului și în formarea gustului său pentru un anumit fel de cultură. Copil fiind, te uiți la televizor la ceea ce se uită și părinții, citești cărțile pe care le ai în casă. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru părinții pe care-i am.

C.M.: *Care sunt primele dv. amintiri despre lumea teatrului?*

M.S.: Sunt legate de Teatrul de Stat din Petroșani. Pe când eu eram elev la școala generală, la Teatrul din Petroșani era o trupă foarte serioasă. Regizor era Florin Fătulescu, care acum e în America. Actori erau Șerban Ionescu, Virgil Flonda și alții. Cred că a fost singura perioadă în care Teatrul din Petroșani a luat premii naționale. Pentru spectacolele făcute de Fătulescu după Marin Sorescu, Ion Băieșu. Apoi, la începutul anilor '80, în timpul liceului, în perioadele de practică, veneam la București să văd spectacole, în special pe cele de la Teatrul Mic, unde se pătrundea greu. Erau cozi imense la bilete. Păcat că nu mai sunt și acum. Așa am văzut spectacole cu piese precum *Efectul razelor gamma asupra anemonelor* de P. Zindel, *Să-i îmbrăcăm pe cei goi* de L. Pirandello, *Maestrul și Margareta* de M. Bulgakov, *Diavolul și bunul Dumnezeu* de Sartre, *Fluturi, fluturi* de Aldo Nicolaj, *Richard III* de Shakespeare.

C.M.: *În orice domeniu e nevoie de modele, cu atât mai mult în artă, fie ea literatură, muzică, teatru. Ați avut actori preferați?*

M.S.: Da. Erau mulți actori pe care-i iubeam și îi iubesc în continuare. Și de la noi, și din alte țări. Mă gândesc la George Constantin, Dumnezeu să-l odihnească! La doamna Olga Tudorache. La domniii Ștefan Iordache, Victor Rebengiuc, Mircea Albulescu, Gheorghe Dinică, Marin Moraru, Alexandru Repan. La doamna Valeria Seciu. Sunt monștrii sacri ai teatrului românesc. Îi vedeam cu mare plăcere și bucurie. Am avut marele noroc să joc cu ei, fie în teatru, fie în film. E o permanentă școală lucrul cu actori de calibrul lor.

C.M.: *Cu cine v-ați pregătit pentru examenul de admitere la facultate?*

M.S.: Pentru examenele de admitere, că au fost cinci. Când m-am hotărât să dau examen la actorie, mi-am adus aminte de domnul Virgil Flonda, care fusese actor la Petroșani, de unde a plecat la Sibiu, unde e și acum. Împreună cu mama, am fost la Sibiu și l-am rugat să mă ajute în pregătire. Timp de doi ani, din două în două săptămâni, am mers la Sibiu. Virgil Flonda e omul care a deștelenit energiile latente din mine. Îi datorez mult. Primul meu examen la actorie, la I.A.T.C., a fost în 1984, anul în care am terminat liceul. Eram incorporabil, adică nu eram scutit de armată, și la incorporabili era un singur loc în acel an. Am picat primul sub linie, așa că mi-am zis că merită să perseverez. Am plecat în armată timp de un an și jumătate. După armată, m-am pregătit cu Petre Gheorghiu, Dumnezeu să-l odihnească! Mare actor, mare pedagog! Am picat din nou printre primii. În următorii doi ani m-am pregătit cu domnul Nicolae Iliescu și un pic cu doamna Mihaela Juvara, actori care pregăteau tineri pentru examenele de admitere,

celebri în lumea teatrului pentru numărul mare de tineri care au reușit să intre pregătindu-se cu dumnealor. În cele din urmă, în 1989 am intrat.

C.M.: *Cum a fost posibil ca un talent evident să fie nevoit să dea examen de cinci ori pentru a intra la Facultatea de Teatru?*

M.S.: Pentru mine a fost bine că s-a întâmplat așa. Dacă aș fi intrat în 1984, aș fi terminat înainte de 1990, aș fi primit o repartiție obligatorie într-un teatru nebucureștean și poate n-aș mai fi ajuns niciodată la Teatrul Odeon din București. Am avut noroc. La finele lui '89, imediat după revoluție, domnul Alexandru Repan a preluat clasa mea de actorie. Am fost prima sa promoție. E important să ai ca profesor un om cu care să poți comunica, un bun pedagog. Am fost coleg de clasă cu Andreea Măcelaru, Crenguța Hariton, Rareș Stoica, Claudiu Romilă, astăzi actori la Teatrul Nottara, Lelia Ciubotaru, Alexandru Agarici, Iulius Liptac, Liana Fulga și Diana Giubernea. Cred că am fost o promoție bună.

C.M.: *Care a fost spectacolul în care ați debutat?*

M.S.: La finele anului I de facultate, în 1990, începuse febra companiilor teatrale particulare. La Galați, domnul Lucian Temelie, actor, înființase un astfel de teatru, intitulat Teatrul Nostru. A strâns o trupă în jurul unui proiect și, împreună cu regizorul

Alături de Florin Zamfirescu, în *M... Butterfly* de David Henry Hwang

Alexandru Dabija, am făcut spectacolul cu piesa *Omul, bestia și virtutea* de L. Pirandello, cu care am plecat timp de 40 de zile într-un turneu prin țară. O comedie în care am avut onoarea să joc alături de George Constantin, care era tatăl meu în piesă. În distribuție mai erau Emil Hossu, Constantin Diplan, Emilia Dobrin, Catrinel Dumitrescu și Ruxandra Sireteanu. A fost o altă școală. După acel turneu, n-am mai putut juca în acel spectacol, pentru că au început filmările la *Undeva în est*, în regia lui Nicolae Mărgineanu, debutul meu în cinematografie. Cu câțiva ani înainte, pe când eu mă pregăteam pentru admitere cu Petre Gheorghiu, într-o grupă de 15–16 oameni, domnul Nicolae Mărgineanu a venit să vadă acea grupă de candidați pentru a alege o fată. Urma să facă filmul *Flăcări pe comori*. Cu acea ocazie, mi-a zis că m-a plăcut foarte mult, că nu are un rol pentru mine în acel lungmetraj, dar că mă va ține minte și mă va chema să lucrăm la un alt film. Și-a adus aminte de mine și așa am făcut filmul *Undeva în est*, pentru care am luat un premiu la Costinești. Apoi, oficial, într-un teatru profesionist, am debutat în *Mincinosul* de Carlo Goldoni, la Teatrul Odeon, în regia maestrului Vlad Mugur. Dumnezeu să-l odihnească! Vlad Mugur m-a văzut într-un spectacol la Studioul „Casandra”, când eram student în anul II, și m-a vrut neapărat în trupa lui de la Odeon. Din 1991 sunt angajat al Teatrului Odeon.

C.M.: *Acum este de notorietate intuiția lui Vlad Mugur, care avea ochi pentru actorii tineri.*

M.S.: Vlad Mugur trăia pentru teatru, pentru actori. Dacă am undeva o fărâmă de orgoliu, ea există pentru că am fost angajat de Vlad Mugur. Te făcea să trăiești spectacolul și rolul ca și când ar fi fost simplu. Întâlnirile cu oameni precum Vlad Mugur sunt foarte importante la început de carieră artistică, pentru că ele te formează. Pe parcursul celor zece ani care au urmat, la fiecare spectacol pe care l-am făcut de atunci încolo, fără să vreau, mi-am pus întrebarea: „Dacă domnul Vlad Mugur ar fi în sală, oare i-ar plăcea ceea ce fac?”. Acest gând a fost și este pentru mine un control foarte bun. Vlad Mugur înseamnă teatru de mare calitate, adevăr, sensibilitate. Un reper extrem de viu.

C.M.: *Lui Vlad Mugur îi plăcea să lucreze cu actorii talentați. Cum ați defini talentul unui actor?*

M.S.: Simplu spus, e un dar de la Dumnezeu, pe care îl ai sau nu-l ai. E vorba de disponibilitate, maleabilitate, sensibilitate, forță, sinceritate. De o anumită putință de transfigurare.

C.M.: *Ce considerați a fi mai important pentru un actor: sensibilitatea, instinctul sau inteligența?*

M.S.: Toate la un loc. Dacă una dintre aceste calități lipsește, e ca și cum ți-ar lipsi o mână sau un picior. Toate, împreună, duc la mărturisirea care se întâmplă pe scenă.

C.M.: *Multe dintre rolurile întruchipate pe scenă nu aduc liniște, ci dimpotrivă. Cum își găsește actorul Marius Stănescu echilibrul interior?*

M.S.: Pentru mine a juca teatru nu e un efort, e o bucurie. Mă simt îmbogățit cu fiecare rol, cu fiecare repetiție, cu fiecare spectacol. După fiecare spectacol, simt un gol imens înlăuntrul meu. O stare de mare singurătate. De aceea am nevoie să fiu împreună cu colegii mei, cu prietenii mei, ca să cobor pe pământ. Timp de două–trei ore după spectacol nu pot să mănânc și să dorm. Dar bucuria e atât de mare încât apar repede dorința și forța de a merge mai departe.

C.M.: *Ca actor, vă interesează mai mult succesul de public sau mai mult succesul de presă, de critică?*

M.S.: Nu m-am gândit la asta. Dacă eu mă bucur de ceea ce fac, ideal ar fi să se bucure și alții. E aproape „obligatoriu“ ca publicul să fie mulțumit. Dacă sunt satisfăcuți și criticii de teatru, e extraordinar.

C.M.: *Un spectacol fără mare succes de public, care nu rezistă timp de mai multe stagioni teatrale, poate fi considerat unul ratat?*

M.S.: Nu, nu și încă o dată nu. Există spectacole care își depășesc timpul. Sunt spectacole mai greu de perceput. În anumite momente publicul nu e pregătit pentru un anumit fel de comunicare sau noi, actorii, nu suntem pregătiți pentru a ne face înțeleși.

C.M.: *Ce înseamnă pentru Marius Stănescu un rol bun?*

M.S.: Acest rol care îmi dă posibilitatea să trăiesc pe scenă folosindu-mi deplin toate simțurile, tot sufletul și tot sângele. Care-mi solicită și mintea, și ficatul. Care are ceva ascuns, ceva de descoperit.

C.M.: *Ce roluri ați vrea neapărat să jucați?*

M.S.: Toate pe care nu le-am jucat. Mi-e dor de Shakespeare.

C.M.: *În lumea teatrului se spune că într-un clasament neoficial ați fi pe unul dintre primele trei locuri, alături de Florin Piersic și George Alexandru, în privința umorului irezistibil pe care îl aveți în afara scenei. Pe scenă ați jucat în puține comedii.*

M.S.: Am jucat și în comedii. După părerea mea, glumele pe care le fac actorii în viața de zi cu zi n-au nici o legătură cu scena. Sper să mai fiu distribuit în comedii. Îmi plac!

C.M.: *Ați lucrat cu aproape toți regizorii importanți ai generației de mijloc din România: Alexandru Dabija, Mihai Măniuțiu, Alexandru Darie, Alexander Hausvater, Dragoș Galgoțiu. Directori de scenă cu stiluri diferite, cu personalitate. Cu cine s-a înțeles mai bine Marius Stănescu?*

M.S.: M-am înțeles bine cu toți, tocmai pentru că mă obligau să fiu altfel. Fiecare are felul lui de a face teatru, așa că n-am dus lipsă de noutate, de provocare.

C.M.: *Faceți parte din acea categorie de actori care se ascunde în personaj, care e greu de recunoscut, care nu seamănă de la un spectacol la altul. Cel mai grăitor exemplu este M ... Butterfly.*

M.S.: Fiecare rol aduce ceva nou și uneori ceva total diferit de ceea ce sunt eu în realitate. Tocmai asta e frumusețea artei actorului, pariul teatrului.

C.M.: *Ce planuri are Marius Stănescu pentru anul 2002?*

M.S.: Voi începe în curând repetițiile la spectacolul *Alchimistul*, dramatizare de Radu Macrinici după romanul lui Paulo Coelho. Regia: Anca Maria Colțeanu. Bineînțeles, îl joc pe Santiago. Apoi Alexandru Dabija va monta *Gaițele* de Alexandru Kirițescu, unde voi fi, bineînțeles, Mircea Aldea. Sper să joc și într-un film, un lungmetraj regizat de Șerban Marinescu.

C.M.: *Pentru spectator, teatrul poate fi o evadare dintr-o lume banală, obișnuită. Unui om care trăiește în interiorul spectacolului ce îi dă teatrul?*

M.S.: E însăși viața mea. E felul meu de a trăi în această lume. Aplauzele de la final, un zâmbet pe stradă înseamnă enorm pentru mine. Dacă se mai bucură cineva pe lângă mine, e minunat!